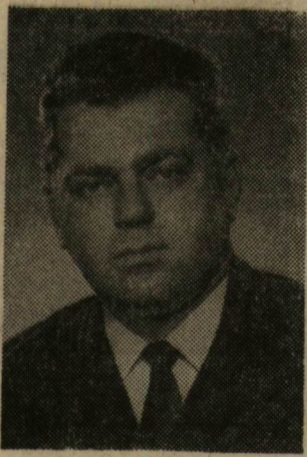

Dr. Péczely György

Ismét szegényebbek letünk. A magyar klimatológia, a József Attila Tudományegyetem, az egyetem Eghajlattani Tanszéke, a tanszék hallgatói lettek szegényebbek. Dr. Péczely György egyetemi tanár, az Eghajlattani Tanszék vezetője március 3-án, szombaton reggel nem ébredt fel budapesti lakásán.

Péczely György Budapesten született 1929-ben. A középiskolát Hódmezővásárhelyen végezte. A Szegedi Tudományegyetemen szerzett földrajz-biológia szakos tanári oklevelet 1953-ban. Még hallgató korában, 1951-ben értékes tanulmánya jelent meg az „Időjárás” című szakfolyóiratban. Mintegy fél évig az egyetem Földrajzi Tanszékének tanársegéde volt. Nagyon jellemző rá, hogy ez alatt a fél év alatt három tanulmánya jelent meg az „Időjárás”-ban, közben szórakozásból szlovák népdalokat tanult, s egy regény írásában is előrehaladt. Egyébként gyerekkora óta festgetett is.

Utja a Földrajzi Tanszék-ről az Országos Meteorológiai Intézetbe vezetett, ahol tudományos munkatárs, majd főmunkatárs, osztályvezető, végül igazgatóhelyettes lett. 1959-ben doktorált. Doktorai értekezése már ezt

megelőzően, 1957-ben nyomtatásban megjelent magyarul és német nyelven.

1964-ben kandidátusi fokozatot, 1970-ben akadémiai doktori címet kapott. Több alkalommal képviselte a magyar meteorológiát különböző külföldi konferenciákon, rendezvényeken Angliában, a Szovjetunióban, Svédországban, Svájcban, NDK-ban, Olaszországban (s talán még máshol is). Jól beszélt oroszul, angolul és németül. 1973-ban került a JATE Eghajlattani Tanszékének élére. Itt tudományos kutató munkájának folytatása mellett szokatlan tempójú oktatási munkába kezdett. A meteorológiai-klimatológiai

oktatást szilárd elméleti, fizikai és a szükség szerinti matematikai alapokra helyezte. Megírta a Szükségcsigolyákat is. Összesen öt különböző jegyzetet írt, majd 1978-ban megjelent az „Eghajlattan” című egyetemi tankönyv. Jelenleg sajtó alatt van „A Föld éghajlata” című egyetemi tankönyve, s csak a nyomdán múlik, hogy régén meg nem jelent.

Péczely György bár Pestről járt le Szegedre, szinte reggeltől estig a hallgatók rendelkezésére állt. Tanszék-vezetői tevékenységének 11 éve alatt 12 doktori értekezést, 29 szakdolgozatot és 15 diákköri dolgozatot készült el az Eghajlattani Tanszéken. A diákköri dolgozatok mindenkor értékes díjazásban, vagy helyezéssel részesültek, s minőségük, valamint a szakdolgozatoké is többnyire „doktori” szintű, publikációra is érett.

A különböző tudományos bizottságokban és hasonló szervezetekben viselt tisztségeiről és tevékenységéről, tudományos ismeretterjesztő munkájáról hely hiányában meg sem emlékezhetünk.

Péczely György a kutató és a pedagógus örökségében továbbra is köztünk él, mint aki nemcsak a múltat formálta, de a jövőt is meghatározta.

13 országból 36 diák

A külföldi hallgatók helyzete a GYTK-n

A SZOTE Gyógyszerész tudományi Karának Nevelési Bizottsága február 16-án kibővített ülést tartott, amelyen vendégként részt vett dr. Tényi Mária egyetemi tanár, az AOK dékánhelyettese mint a SZOTE-n tanuló külföldi hallgatókért felelős oktató, dr. Kata Mihály egyetemi docens, a GYTK dékánhelyettese, Demeter Jánosné, az AOK főelőadója, mint a külföldi hallgatók speciális ügyeinek elnöke, továbbá a négy gyógyszerész évfolyamon jelenleg tanuló 36 külföldi hallgató és a négy évfolyam KISZ-titkára.

A tárgyalás alapját a múlt év decemberében kitöltött kérdőívek szolgáltatták, amelyeket a külföldi állampolgárságú hallgatók névvel ellátva nyújtottak be. Karunkon első ízben történt ilyen felmérés és úgy éreztük, hogy a 22 kérdésre kapott őszinte és konkrét válasz viszonylagos érdem. Ezért rendeztük meg fórum jelleggel a kibővített Nevelési Bizottsági ülést, ahol még további 20 felszólalás hangzott el.

A külföldi hallgatók speciális hátrányos helyzetében, úgy véljük, igen fontos információkat szereztünk tanulási nehézségeikről, előképzetségi hiányosságaikról, anyagi helyzetükről, kollektív elhelyezésükről,

kulturális és szabadidő igényükről stb.

A kar állami és pártvezetése, a KISZ-vezetőség és a Kollektív Bizottság egyaránt szívügyének tekintik külföldi hallgatóink segítségét, ezért a kérdőívek tapasztalatait, valamint a Nevelési Bizottságon elhangzott észrevételeket megválaszolóra javasoljuk a Gyógyszerész tudományi kar következő tanácsülésére. A konkrét ismeretek birtokában ugyanis már nemcsak beszélni, ha-

nem számos kérdésben segíteni is tudunk a karunkon tanuló fiatalok ügyében, akik 13 országból jöttek hazánkba.

A külföldi hallgatók oktatása és hivatásra nevelése a szakmai feladaton túl politikai felelősséggel is jár, mivel ezirányú ténykedésünk nemcsak a nemzetiségi, hanem a fejlődő országokkal kialakított politikánkunk is részét képezi.

dr. Regdon Géza docens a GYTK Nevelési Bizottság elnöke

Kitüntetés, elismerés

A Nemzetközi Nőnap alkalmából a művelődési miniszter a József Attila Tudományegyetem dolgozóit közül eredményes tevékenységük elismeréseként Marki Antalnét tanítónőt, dr. Penke Botondnét adjunktust, dr. Schöbel Györgyné adjunktust „Kiváló Munkáért”, Csonka Lászlóné tanárnőt, Diamant Tiborné könyvtárost, Egyházi Jánosné segédlaboránst, Hemmertné dr. Patkó Agnes adjunktust és Kiss Sándorné csoportvezetőt „Miniszeri Dicséret” kitüntetésben részesítette.

A kitüntetések dr. Kristó Gyula, a JATE rektora adta át.

Dr. Kemenes Béla, a József Attila Tudományegyetem rektorhelyettese fogadta a Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumnak a „Ki miben tudós” matematika versenyen első és ötödik helyet szerzett diákjait: Megyesi Gábor 3. osztályos és Kruszlic Ferenc 4. osztályos tanulót, dr. Valkusz Pált, a gimnázium igazgatóját, dr. Pintér Lajosnét, dr. Szerv Lászlónét, Hajnal Imre és Csúri József felkészítő tanárokat. Az egyetem vezetése nevében elismerését fejezte ki a sikeres szereplésért, s jutalmakat adott át.

Fiatal tehetségeink (4.)

Öntovábbképzés — az orvosegyetemen

Tehetséges hallgatókról szóló sorozatunkban bemutatjuk Ori Zsoltot, a Szegedi Orvostudományi Egyetem hallgatóját. Az ő esetében már maga a tény, hogy az orvosegyetem másodéves diákja — különlegesség. A 28 éves Ori Zsolt ugyanis már kézzel vehetett egy egyetemi diplomát. Műszaki végzettséget szerzett. Tudvalevőleg hazánkban csak különleges esetekben van arra lehetőség, hogy valaki nappali tagozaton két diplomát szerezzen. Így tehát az ő esete meg lehetőséget nyújt a megszakított — de nemcsak emiatt.

Beszélgetésünk kezdetén élénken tiltakozik: ő nem tehetség, csupán egy problémakör konzekvens „végiggondolása”.

— Mi az a problémakör, amire gondolsz? — kérdezek vissza.

— Arról van szó, hogy én az NDK-ban tanultam orvoskibernetikát. A német diákok, ha ilyen végzettséget szereznek, közvetlenül a gyógyító munkában vehetnek részt. Az NDK-ban ennek több évtizeden át kinevelt szakembere van. Magyarországon a törvények nem adnak erre lehetőséget. Így tehát arra, hogy elvégezzem az orvosegyetemet, nem elsősorban a megszerezhető tudás miatt van szükségem, hanem azért, hogy részt vehessek a gyógyító munkában.

— Térjünk vissza a kezdetekhez. Hogyan kerültél az NDK-ba, és milyen egyetemnek szerzed az említett képesítést?

— Kérettség után jelentkeztem az Ilmenau Műszaki Egyetemre. Jóllehet a szakleírása több téves információt adott, annak alapján úgy éreztem, izgalmas dolog, érdekes pálya lehet.

— Félvétel után milyen tárgyakat tanultál az egyetemen?

— Villamosmérnöki alapképzést kaptunk. Aztán foglalkoztunk matematikai modellezéssel, szabályzásmérettel. Tantárgy volt még a röntgentechnika (annak orvosi vetületeivel), elméleti fizika, radiológia, orvosi ia-

boratóriumi technika, neurofiziológia.

— Mi történt a végzésed után?

— A diplomámat a Műszaki Egyetem villamosmérnöki képesítésként honosította. Így tehát az oklevelet hivatalból elismerik, de a lényegét — szemléletben — nem; nálunk ugyanis beteghez csak egészségügyi szakember nyúlhat.

— Hogyan kerestél és kaptál állást ilyen különleges képesítéssel?

— Bár szombathelyi vagyok, a képzettségemhez legközelebb eső területen a legmagasabb szinten itt Szegeden dolgozhattam, amjéni hálás vagyok főnökömnek, dr. Győri Istvánnak, aki munkatársává fogadott.

— Ha jól tudom, a SZOTE Számítástechnikai Központja lett a munkahelyed. Mivel foglalkoztál?

— Nagy szerencsémre belefolyhattam az ott folyó munkába — EEG-kutatásba, valamint biológiai jelek számítógépes feldolgozásába.

— Hány évig dolgoztál a

Számítástechnikai Központban?

— Három.

— És miért határozta el, hogy jelentkezel az orvosegyetemre?

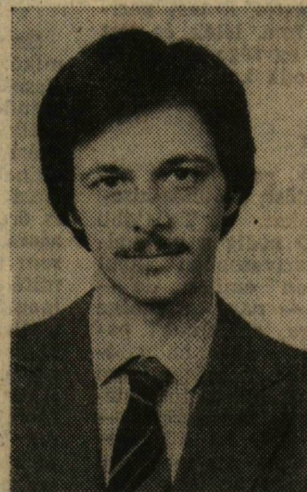
— Perspektívahiányt éreztem, s úgy gondoltam, ha tíz évig ugyanezt csinálom, akkor sem biztos, hogy a hazai körülmények között végzettségemnek, ambíciómnak legmegfelelőbb, környezetem számára a leghasznosabb munkát végzem.

— A felvételed, s hogy elkezdted tanulmányaidat, az egyúttal a Számítástechnikai Intézetrel való „szakításod” is jelentette?

— Nem, továbbra is dolgozom ott, részben saját témában, részben orvosok kutatásainak részeseként. Bár időnként az orvosegyetem 100%-os leterheltséget jelent, s ilyenkor nem tudok dolgozni.

— Ez segít azért abban anyagilag, hogy hallgatóként is meg tudj élni valamiből?

— Nem, „eltartott” vagyok. A feleségem nevelőtanár, az

ő fizetéséből élünk. Esetenként fordításokért kapok pénzt.

— Mindezen nehézségek ellenére nem bántad meg a döntésed?

— Nézd: gondolom, a fentiekből kitűnik, aki ezeket az anyagi hátrányokat egyetemi végzettséggel, két nyelvvizsgálóval (német, angol) vállalja, az „idealista”. Három dolog: a szakma, a szabályozás-elmélet, a gyógyítás szeretete egy „belső hang” által nem engednek másként cselekedni. S ha sikerül hasznosítani azt az ismeretet, amit az orvosegyetemen megszerzel, akkor biztos, hogy majd elmondhatom: megérte.

BALOGH TAMÁS

Oktatás-korszerűsítési pályázat

Az MSZMP KB PB 1981. február 3-i határozata nyomán a Művelődési Minisztérium kidolgozta a felsőoktatás távlati fejlesztési koncepcióját. A további munkálatokat illetően a minisztérium jelentős mértékben építeni kíván az intézmények tapasztalataira, szellemi kapacitására. A JATE vezetése ennek a folyamatnak a továbbvitelét kívánja elősegíteni, s a JATE OD KISZ-szervezetének kezdeményezésére oktatás-korszerűsítési pályázatot hirdet. A pályázaton részt vehet a JATE bármely oktatója, dolgozója, hallgatója, illetve a belőlük alakult közösségek. A pályázat célja az, hogy segítse elő a reformfolyamat elindításához szükséges széles körű tájékozottság megszerzését, a jelenlegi oktatási forma mellett kialakítható alternatív modelleket, a világ különböző egyetemein sikeresen alkalmazott rendszerek, korszerű felsőoktatási módszerek megismerését, inspirálják az egyetemi oktatás alapvető struktúrájáról való gondolkodást, az országos reformfolyamattal szinkronban levő, ugyanakkor a helyi hatáskörön belül maradó változtatási lehetőségek feltárását. Pályázati feltéte-

lek: 1. Pályázni lehet saját tanulmánnyal, szerkesztett, maximálisan 4 ív terjedelmű összeállítással, fordítással vagy bármely egyéb írásos anyaggal, amely megfelel a pályázat célkitűzéseinek, azaz, áttekintést nyújt egy vagy több oktatási rendszer-ről vagy korszerű oktatási módszerről, konkrét oktatási modell ismertetését tartalmazza, új modelleket dolgoz ki. Egységes követelmény, hogy a benyújtott mű vizsgálja az alkalmazhatóság kérdését, esetleg a jelenlegi vel való összehasonlításban. 2. A pályázat két fordulónak zajlik le. Az első jellegű forduló során a pályázati mű témájának rövid felépítésének leírásával, a felhasználhatóság várható terjedelmének megjelölésével, a második fordulóra benyújtandó sokszorosításra kész példány várható előállítási költségének megadásával kell pályázni. Határidő az első fordulón: 1984. április 15. A második forduló az elkészült és benyújtott művek elbírálása. Határidő: 1984. szeptember 17. Benyújtandó a JATE Rektori Hivatalába postán, vagy személyesen.

Dr. KEMENES BÉLA rektorhelyettes

Hej, Sopron Sopron...

Aki valaha is részesült Sopron város vendégszeretében, bizonyára nem hagyta hidegen e nyugat-magyarországi város külső-és belső értékeit. Külsők, melyek a műemlékek gazdagságában, az értő kézzel helyreállított házakban, a keskeny, hangulatos kis utcákban, a hóval fedetten, vagy virággal borítottan egyformán vonzó domb-, vagy inkább már hegyoldalokban öltöttek formát. S belsők, amik az itt lakók talán szavakba nehezen önthető kedvességében, e vidékhez való különleges ragaszkodásukban nyilvánulnak meg. Talán nem véletlenül, hogy éppen Sopron viseli a „leghűségesebb város” címet, ami azzal érdemelt ki, hogy amikor lakói 1921-ben népszavazással dönthettek el: Ausztriához, vagy Magyarországhoz akarnak tartozni — ők magyarhont választották.

S hogy mi okból áradozok

éppen most a Kisalföld második legnagyobb városáról? Mintegy fél éve, hogy az egyetem, főiskolai lapok munkatársai önálló tagozatot alakíthattak a MUOSZ-on (Magyar Újságírók Országos Szövetsége) belül. E „társulás” célja, hogy a felsőoktatási intézmények lapjainál dolgozó újságírók érdekvédelmével foglalkozzon, lehetőséget nyújtson továbbképzésre és egymás tevékenységének megismerésére, ezzel egyúttal munkánk nagyobb hatékonyságát is remélve. Tagozatunk tagjai havonta találkoznak, s félévenként egyszer valamely lap megjelenésének helyén rendezik vezetőjük a sörös összejövetelt. Így jártunk ezúttal Sopronban, s voltunk a „Soproni Egyetem” című lap vendégei. A „Sop-

roni Egyetem” az Erdészeti és Faipari Egyetem diákjainak közkedvelt újságja. Munkatársai valamennyien az intézmény diákjai, felelős szerkesztője pedig munkáját társadalmi megbízatás-ként végző oktató.

Talán mindez nem túl érdekes az olvasó számára, mégis el kellett mondani, mégpedig azért, mert a tagozat munkájának eredményei — jó esetben — az olvasót is gazdagíthatják majd.

Sopron szépségének, a vendéglátók szívélyességének esetelésén kívül van még egy tényező, amivel érdemesnek véljük „traktálni” olvasóinkat.

Aki manapság Szegeden éli egyetemistát, főiskolát napjait, bizonyára kevésbé érzi magának iskoláit, kapcsolata sokszor az órára járás-

ra (vagy arra sem...) korlátozódik, kötődése akár társaihoz, akár oktatóihoz, akár az intézményhez legtöbb esetben, formális. S bizonyára az is tudja a szegedi diák, hogy ez nem volt mindig így, s talán több ízben volt része „bezzeg a mi időnkben...” című előadásban...

Nos, Sopron ilyen szempontból (is) kivétel. Százados diákhagyományait, — ki tudja mi módon — máig sikerült élve megőrizni. Ebből talán a legkevesebb az, hogy patinás zakójuk, a WALDEN ma is ünneplője, rendkívül megbecsült ruhadarabja a soproni egyetemistának, legyen az akár „erdész”, akár „fás” — ahogy ők nevezik a faipari kar hallgatóit.

E megőrzött hagyományt példázta ott — tartózkodá-

sunk egyik nagy élménye, amikor vacsoránkhoz Waldenbe öltözött kórus énekel régi és mai diákdalokat — zengő, tiszta hangon. (E tisztaságot még a nóták után egyhangú „ERGO” kiáltással szájukhoz emelt kórus sőrök fogyatkozása sem befolyásolta.) Diákelet és „politika” — sajátos hangvételben kapott itt helyet, példaként hadd említsük csak a Jaj, de magas, jaj, de magas dallamára énekel, s a menzáról szóló „Szomorúan, szomorúan öntöm ki a moslékot...” kezdetű nótát.

Mindez csak egy adalék ahhoz a benyomásunkhoz, miszerint rangos dolog lehet még ma is soproni diákpolgárnak lenni.

Ahhoz azonban hozzájárult, hogy hazafelé, a látótakon gondolkodva azt a dalt dúdolgassuk, melynek címünk az egyik sora, s így folytatódik:

... hogy az Isten áldjon meg!”

—bété—